

De Assistent

S.K. TREMAYNE

DE
ASSISTENT

Vertaald door Erica van Rijsewijk

2020 Prometheus Amsterdam

De geciteerde gedichten van Sylvia Plath zijn afkomstig uit *Collected Poems* (Faber & Faber Ltd, 1981).

Oorspronkelijke titel *The Assistant*

© 2019 S.K. Tremayne

© 2020 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en

TOTA/Erica van Rijsewijk

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio naar een ontwerp van

Clair Ward © HarperCollins Publishers Ltd 2019

Foto omslag Phillippe Lesprit/Plainpicture

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 4331 2

I

Jo

Ben je een vrouw, man of iets anders?

Nou, dat is een makkelijke. Hoewel het op mijn tiende, gek genoeg, mijn hartenwens was om een gedraaide snor te hebben en ik toen ik twaalf was dolgraag astronaut wilde worden, ook al vond iets in mij dat, tot mijn verontwaardiging, alleen jongens échte astronauten konden worden, ben ik toch vrij zeker van het antwoord op deze vraag.

Terwijl het daglicht in de kamer geleidelijk aan tot grijs verwaagt, buig ik me naar het oplichtende scherm van mijn laptop en klik aan:

vrouw

Ben je hetero, homo, biseksueel of iets anders?

Een pauze. Een lange pauze. Ik twijfel niet over mijn seksualiteit, maar vraag me alleen af wat 'iets anders' in dit verband zou kunnen betekenen. Wat houdt het vierde soort mogelijke seksualiteit in? Een verlangen naar geesten? Pony's? Meubilair? Mijn lieve moedertje kan vreemd opgewonden raken van woonbladen, maar op de een of andere manier denk ik toch niet dat dat bedoeld wordt.

Aan de andere kant zou, nu ik hier in het wegstervende winterlicht zo aan mijn laptop zit, een vierde optie me wel aanspreken, of een vijfde, of voor mijn part achtenzeventig opties. Want als je in een kritische bui zou zijn, zou je kunnen zeggen dat mijn keuzes in het leven tot nog toe niet de beste zijn gebleken: gescheiden, kinderloos, en op mijn drieëndertigste bijna dakloos. Oké, ik woon weliswaar in een keurig verzorgde flat in het fraaiere deel van Camden, Noord-Londen – daar waar dat overgaat in de echte weelde van georgiaanse kasten van huizen van vijf verdiepingen in Primrose Hill –, maar ik weet heel goed dat ik hier alleen maar zit omdat mijn vriendin Tabitha, die beter in de slappe was zit dan ik, medelijden kreeg met haar pas gescheiden en zo goed als failliete studiegenootje. *Hé, waarom kom je niet in de logeerkamer wonen? Die gebruik ik toch amper...*

Ik denk dat het de nonchalante gulheid was waarmee ze me dit aanbod deed, de blasé moeiteloosheid van het hele gebeuren, die me in de war bracht. Ik was er ontzettend dankbaar voor en werd nog doller op Tabitha – grappig, aardig, genereus en de allerbeste beste vriendin –, maar tegelijkertijd voelde ik me schuldig en een ietse-ietsepietsje jaloers.

Ik wend me af van mijn laptop en kijk door het donker wordende raam naar buiten. En zie mijn eigen weerspiegelde gezicht.

Oké, ik was stikjaloers, maar dat was van korte duur. Iets wat voor Tabs niets voorstelde – *Hier, neem maar een logeerkamer, echt een fijne plek om te wonen* – was voor mij iets heel belangrijks en moeilijks, en zij was zich amper bewust van het emotionele verschil.

Dat komt doordat Tabitha Ashbury nu al *bezittingen* heeft, en straks erft ze er nog meer. Ik hou van haar, maar ze heeft nooit begrepen hoe het is om dat allemaal niet te hebben – in Londen.

Anders dan Tabitha ben ik niet zozeer van de huurgeneratie, maar meer van de generatie die nergens iets kan huren zonder eerst als een dolle met een mes om zich heen te maaien. En het ziet er niet naar uit dat daar snel verandering in zal komen, want ik ben freelancejournalist. Dat ben ik geworden toen het woord

'freelance' op zich een soort fantastische grap werd: hé, kijk, ik weet ook wel dat je tegenwoordig zowat *for free* – oftewel gratis – moet schrijven, maar waar is mijn *lance* – mijn lans? Want we moeten toch ook vechten?

Toch was dit carrièrepad – voor hoeveel uitdagingen het me ook heeft gesteld – zonder meer een van de verstandigste keuzes die ik ooit gemaakt heb. Ik hou van mijn werk. Het is gevarieerd en boeiend, en als ik van tijd tot tijd een schandaal weet te onthullen, een goed verhaal vertel, of iemand die ik niet ken twee tellen kan laten grinniken om een zin waar ik misschien wel zes uur op heb zitten zwoegen, mag ik graag denken dat ik de wereld een beetje beter heb gemaakt. Want dat sprankje menselijke blijdschap zou niet hebben bestaan als ik er niet mijn best voor had gedaan. Of dat hoop ik althans.

Ik keer me weer naar mijn computer en richt mijn aandacht opnieuw op OKCupid. Ik mag dan een dak boven mijn hoofd hebben (mazzelaar die ik ben), ik mag dan werk hebben (hoe slechtbetaald ook), maar een wederhelft heb ik niet. En ik begin het gemis daarvan te voelen. Misschien zal de magie van het internetdaten me, als een digitale feeënpetemoei met een toverstaf vol sprankelende algoritmen, in de armen drijven van een nieuwe man.

Ik beantwoord de vraag:

hetero

Meteen begint mijn laptopscherm te flikkeren en komt zelfs nog tot leven, want plots word ik ondergedompeld in een wereld van warme, overvloedige beelden van Wat Zou Kunnen Zijn: beelden van emotionele en erotische vervulling waarop knappe stellen heel dicht bij elkaar zitten te lachen en waar het geluk vanaf spat.

Hier zie je een glimlachende jonge Chinese rode wijn nippen, met een slanke arm om een knappe Kaukasische man heen geslagen die een stoppelbaard heeft die hem net mannelijk genoeg maakt zonder dat het aan een gevangenis doet denken; hier houden blanke en zwarte gays elkaars hand vast terwijl ze in feest-

stemming elkaars gezicht beschilderen met rode verf; hier zijn twee bijzonder goed geconserveerde senioren te zien die ondanks alles de liefde hebben gevonden, en die er nu onbegrijpelijk genoeg al hun tijd aan lijken te spenderen om grijzend ritjes in achtbanen te maken. En al deze blijde ThankyouCupid!-mensen beloven me iets heel veel beters dan het uitzicht door de hoge en getinte verticale schuiframen van deze miljoenenflat: een kille, koude schemering om drie uur in de middag in winters Londen. Een wereld waar het zo koud en donker aan het worden is dat de rode remlichten van de auto's die beneden op Delancey Street ongeduldig in de file staan en tot hun grote ongenoegen geen kant op kunnen, nijdig oplichten als rode duivelsogen in victoriaanse rook.

Ik wend me tot een van Tabitha's Thuisassistenten, die op een van de op maat gemaakte eikenhouten planken staat, aan de korte kant van de elegante woonkamer met zijn elegante hoge plafond. Alles in Tabitha's flat is zo elegant en smaakvol dat ik wel eens tegen haar zeg dat ik veel zin krijg om – zeg – een plastic klok met kaboutertema aan te schaffen bij de discountsupermarkt aan Parkway om 'de boel op te leuken'; en vervolgens wacht ik dan met een strak gezicht tot het kwartje bij haar valt en we allebei moeten lachen. Dat diep gedeelde gevoel voor humor van ons, misschien kun je dat alleen maar hebben met een bepaald soort oude vriendin?

Of een ideale minnaar.

'Elektra, wat voor weer wordt het vanavond in Londen?'

De bovenkant van de zwarte Thuisassistent begint in reactie op mijn vraag te gloeien, een fel groenblauwig diadeem, en met die ietwat gewichtige stem die doet denken aan een oudere zus, de stem van een kind uit het gezin dat naar een wat betere school is gegaan, antwoordt ze: 'Voor vanavond wordt in Camden Town maximaal één graad Celsius vorst voorspeld. Na middernacht is er zestig procent kans op regen.'

'Dank je, Elektra.'

'Graag gedaan!'

Simon en ik hadden een vroegere, goedkopere versie van deze

Thuisassistenten die de verwarming en de lampen aan en uit konden zetten, maar Tabitha beschikt over de complete nieuwste reeks: Elektra x, HomeHelp, Minerva Plus – alles. Met z'n zessen of zevenen staan ze verspreid door de hele flat; ze beantwoorden vragen, tappen geforceerd flauwe moppen, houden je op de hoogte van de koers van het pond tegenover de dollar, en komen met nieuwsberichten over aardbevingen in Chili. Ook houden ze in elke kamer de temperatuur precies op peil, evenals de sfeerverlichting in de slaapkamers, en hoogstwaarschijnlijk ook de voorraad champagne (veel vintage; van mij is er niks bij) in de strenge en stalen grandeur van de tweeënhalve meter hoge koelkast, waar je een paar lijken rechtop in zou kunnen zetten en dan nog steeds ruimte zou overhouden voor je pakken biologische hazelnootmelk.

De ironie is dat Tabitha amper gebruikmaakt van de supermoderne technologie van haar smarthome, en dat ze ook weinig spirulinasmoothies of hazelnootmelk drinkt, omdat ze amper thuis is. Ze is ofwel in het buitenland, vanwege haar werk als producer van natuurfilms voor een tv-zender, ofwel ze logeert in het prachtige historische pand van haar verloofde Arlo in Highgate, waar het allemaal nog stukken luxueuzer is dan hier. Waarschijnlijk heeft hij zulke geavanceerde apparatuur dat die precies de juiste vrienden kan uitnodigen voor spontane geslaagde trioetjes.

Ik mis seks. Ik mis ook Tabitha's gezelschap; toen ik hier kwam wonen, had ik gehoopt haar vaker te zullen zien. Soms geloof ik dat ik domweg *gezelschap* mis. Wat misschien één reden is waarom ik – verrassend genoeg – die Digitale Butlers wel mag. De Assistenten. Soms speel ik voor de gein wat spelletjes met de apparaten om eens een stem te horen die niet de mijne is: 'Wat voor weer is het in Ecuador? Waarom zijn we hier op aard? Is het oké om naar softporno te kijken terwijl je kant-en-klare dipsauzen eet?'

Volgens mij zijn deze gadgets net een soort minder irritante en veeleisende huisdieren, die charmante en nuttige dingen doen – honden die je niet hoeft uit te laten, maar die wél met tennisbal-

len of pantoffels aan komen dragen, of met 'de kranten', zoals mijn moeder nog steeds heel charmant haar dierbare dagelijkse zending gedrukt nieuws wenst te noemen. Soms ben ik bang dat ze een van de laatsten ter wereld is die nog zegt: 'Heb je de kranten gelezen?', en wanneer haar generatie uitsterft, zal het werk dat ik doe eindelijk dan toch volkomen overbodig worden.

Maar goed.

'Elektra, moet ik nou verdomme doorgaan met dit profiel of niet?'

'Op die vraag geef ik liever geen antwoord.'

Ha. Daar gaat ze weer, met die stem van de preutse, verstandige, beter opgeleide oudere zus die ik nooit heb gehad – en die krachttermen afkeurt. Ik heb alleen een oudere broer. Hij woont in LA, werkt in de filmwereld, is getrouwd met een praatgrage advocate en heeft een schattig zoontje, Caleb, op wie ik dol ben. En zover ik kan nagaan brengt hij zijn tijd door met naar bijeenkomsten en poolparty's gaan waar ze praten over films die 'groen licht hebben gekregen' of 'nog in de hel van ontwikkeling zitten', in plaats van dat ze daadwerkelijk films maken.

Ik zou graag zien dat hij echt films zou maken, want ik zou graag zien dat hij een film of tv-serie maakte die ikzelf heb geschreven. Ooit. Ooit. Dat zie ik als de enige manier om aan mijn perspectiefloze carrière te ontsnappen, hoe leuk ik mijn werk ook vind. Tegenwoordig zit het geld bij films en tv, zeker niet in de journalistiek. Laatst heb ik uitgerekend dat ik waarschijnlijk zo'n zeshonderd pond aan spaargeld heb; letterlijk zeshonderd pond, op z'n hoogst, weggezet op een of andere stomme spaarrekening. Ze zeggen dat je al na twee maanden zonder salaris op straat belandt, wat zou betekenen dat ik over een dag of tien buiten in de kou zou rondlopen, als de bank ooit genoeg zou krijgen van mijn rood staan.

Het gevolg is dat ik druk bezig ben elk boek over scriptschrijven te lezen dat ik te pakken kan krijgen, dat ik alles leer over beats, hooks en cliffhangers, over een driedelige structuur, en me verdiep in het werk van experts als Syd Field en Robert McKee, maar

tot dusver bleken alle scripts die ik heb geschreven bagger te zijn, en ontbreekt het elke detective en elk drama aan drama en myste-rie, maar ik blijf het proberen. Want wat heb ik voor keus?

In een speelse bui draai ik me om naar de eiken plank.

‘Elektra, doe me eens een idee aan de hand voor een briljante film.’

‘Sorry, ik weet niet zeker of ik het begrijp.’

‘Elektra, aan jou heb ik verdorie helemaal niets.’

Stilte.

‘Elektra, sorry dat ik vloekte. Het was maar een grapje.’

Ze geeft geen antwoord. Ze laat niet eens die groenblauwe ring oplichten. Dat is vreemd. Zou ze niet meer goed werken? Of heb ik haar dit keer echt beledigd?

Ik dacht het niet. Het is vrij lastig om de gevoelens te kwetsen van een plastic cilinder met wat siliconenchips. Dus hoef ik me ook niet druk te maken en kan ik verder met mijn online dating-profiel.

Terug naar de tekentafel: de tekening van mezelf. Online.

Voornaam?

Jo

Eigenlijk is het Josephine, maar op mijn tiende kortte ik dat af tot Jo, omdat ik dat cooler vond. En ik sta nog steeds achter de beslissing van toen. Maar zouden mannen daardoor gaan denken dat ik mannelijk ben? Als dat zo is, zijn ze niet goed bij hun hoofd en zijn het niet de mannen die ik wil.

Jo

Jo Ferguson

Leeftijd?

Nou? Zal ik? Nee.

Ik ken een paar vrouwen van mijn leeftijd – en ook mannen –

die zijn begonnen op Tinder, Grindr en PantsonFire een paar jaar van hun leeftijd af te snoepen, maar ik voel daar geen enkele behoefte toe. Ik ben drieëndertig, bijna vierendertig. En ben daar helemaal tevreden mee. Oké, ik ben geen jonge blom meer, maar ook nog niet rijp voor de composthoop. Ik heb het nog steeds in de gaten als een man zich in het langslopen naar me omdraait.

33

Woonplaats?

Londen

Postcode?

Dat is een lastige. Op iedereen die op de hoogte is van de ingewikkelde klassensignalen, de onzichtbare sociale feromonen die subtiel worden uitgezonden door Londense postcodes, kan mijn huidige postcode – NW1 – overkomen alsof ik, voor iemand van mijn leeftijd, rijk ben, of rijk en artistiekerig. Iemand die in de Engineer-pub rondhangt met acteurs en snelle reclamejongens. Ofwel dat, ofwel een alleenstaande moeder die bijklust als drugsdealer.

Maar ik ben geen NW1'er, ik ben geen druggie of artistiekeling. Ik ben nog steeds eerder N12, North Finchley, waar ik tot voor kort met mijn ex-echtgenoot Simon in een middelmatige, vochtige en zeer zeker gehuurde flat met twee slaapkamers woonde, met prima busverbindingen naar het aangename Muswell Hill. En dieper nog zit mijn ware zelf, het meisje dat een heel eind verderop opgroeide in SE25, Thornton Heath, een deel van de verlaten, slonzige, 'je bent nooit meer dan twee minuten bij een kebabshop vandaan'-rand van Londen, een oprisping zo obscuur dat zelfs andere bewoners van de buitenwijken van Londen het niet eens kennen, die dan o zo vermoeiend voorspelbaar voor de grap zeggen: 'Heb ik daar een visum voor nodig?' Dus ja, in wezen ben ik ofwel een 25'er, ofwel een 12'er, maar op dit moment ben ik door stom toeval een 1'er.

Waar maak ik me druk om?

‘Elektra, hoe laat is het?’

‘De tijd is vijf uur dertig in de middag.’

Vijf uur dertig?

Ik ben een uur – of twee – bezig geweest en heb alleen nog maar mijn naam, sekse, leeftijd en adres opgegeven. Met een zucht klik ik verder, en het OKCupid-scherm verandert in een gevoelig aqua-marijn, misschien omdat de vragen steeds pikanter worden.

Ben je op zoek naar:

1 Een onenightstand?

2 Nieuwe vrienden?

3 Een relatie voor de korte termijn?

4 Een relatie voor de lange termijn?

Onderaan staat de optie: *Sta je open voor niet-monogame contacten?*

Au. Iets in me zou op die laatste vraag graag antwoorden: ‘Dat stond ik wel,’ en dat is ook de waarheid. Maar dat is vast té waarheidsgetrouw. Ik was degene die ermee begon, ik was degene die die lange, droevige lont aanstak die tot onze echtscheiding leidde. Want daar was ineens die grappige, sexy Liam, de barman en acteur in spe. Liam benaderde me aanvankelijk volkomen onschuldig: een onnozel compliment over mijn journalistieke werk, op Twitter, van een gast die ik helemaal niet kende. Vervolgens werden we Facebook-vrienden en Instagram-maatjes, en whatsappers, en binnen een paar dagen online gebabbel stuurde ik die slimme, geestige en amusante jongen eindeloze sexts en naakte selfies, omdat ik me verveelde, omdat mijn huwelijk saai was, omdat ik dwaas was, omdat het leuk was, ook al wist ik dat het niet deugde – dus ik kan het Simon, mijn man, niet echt kwalijk nemen dat hij een affaire begon met Polly de aardige verpleegster nadat hij had ontdekt dat ik hem drie maanden virtueel ontrouw was geweest.

Sindsdien heb ik gehoord dat Polly mij niet zo ziet zitten; ik ben

de ex die een beetje te sterk aanwezig is in Simons leven. Maar wat kan ik daaraan doen? Ze heeft gelijk dat ze me niet mag. Of dat is in elk geval volkomen begrijpelijk.

Een droef gevoel daalt over me neer. Samen met herinneringen, en schuldgevoel. Terwijl ik zo naar de OKCupid-site zit te staren, krijg ik opeens het gevoel dat die me te veel vragen stelt. Wat komt er zo meteen? Wat voor gevoelens ik heb voor mijn vader soms?

Ik buig me naar voren en zet de laptop op de slaapstand. Het is net of je een kat aait die prompt indommelt. Ik maak later mijn profiel wel af. Ik heb frisse lucht nodig, donker, vrijheid.

‘Elektra, ik loop even naar Primrose Hill.’

In reactie daarop begint de blauwe ring te dansen. Hij beweegt snel rond, dan nog sneller, alsof er iets in het apparaat zit. Iets wat is dolgedraaid, wat kwaad is. Zonder meer levend. Hoort dit zo? Ik vind het maar verontrustend, maar ik ben dan ook nog niet echt aan de technologie gewend. Ik moet online de gebruiksaanwijzing maar eens lezen. Waarschijnlijk hoort dit zo.

Dan stopt het blauwe licht met ronddraaien, knippert even en dooft.

Ik pak mijn jas, loop de keuken in en zet een mok hete koffie, en daarmee loop ik naar de deur. Ik heb behoefte aan de anonimiteit van de eindeloze straten. De grote en onverschillige stad.

Juist omdat het zo groot is ben ik zo dol op Londen. Het kan niemand iets schelen wie je bent. Niemand kent je geheimen.

2

Jo

De wind is bevredigend bitterkoud en er is duidelijk aan te merken dat er sneeuw op komst is. Ik wikkel mijn veelkleurige 'rijd me niet over'-sjaal om mijn gezicht, steek de kruising over van Parkway, de sociale grens die het chiquere deel van Camden scheidt van de ultrachic van Primrose Hill, dat als een hooghartig kasteeldorp schuilgaat achter de water- en spoorwegen en het weidse Regent's Park.

Ik heb nog steeds die mok warme koffie in mijn hand. Die is bedoeld voor onze plaatselijke dakloze, die meestal op een muur aan de andere kant van Delancey Street zit, tussen de pub en de verdiept liggende spoorrails. Hij is een lange zwarte man van in de vijftig met een verdrietig, vriendelijk gezicht en woest haar. Toen ik hier net woonde vertelde Tabitha me dat hij in een daklozen-centrum aan Arlington Road verblijft, en dat hij graag dingen mag roepen over auto's. *Ik hou van auto's. Hou jij van auto's! Mercedes, dat is nog eens een auto! Auto's!*

Daarom heeft ze hem Cars genoemd; hij is de Cars-man. Voor de rest negeert ze hem gewoon. Maar in de afgelopen paar weken heb ik hem leren kennen. Zijn echte naam is Paul, hoewel ik het niet kan laten om hem voor mezelf Cars te blijven noemen, net als Tabitha. Soms, op koude avonden zoals deze, ga ik naar buiten met een mok hete thee of soep om te zorgen dat hij het een beetje warm heeft, en dan zegt hij altijd tegen me dat ik er leuk uitzie en

dat ik een man zou moeten hebben, waarna hij zich omdraait en 'Auto's, auto's, auto's!' begint te schreeuwen. Dan glimlach ik naar hem en zeg: 'Tot morgen!', en loop weer naar binnen.

Maar vanavond is het zelfs voor Paul te koud. Hij is gestopt met 'Bentleys!' roepen, zit in elkaar gedoken in een hoek van de spoormuur en zegt amper een woord. Als hij me ziet, komt hij echter tevoorschijn en glimlacht zijn wezenloze verdrietige glimlach.

'Hé! Jo! Hoe wist je dat ik het koud had?'

'Omdat het stervenskoud is. Moet je niet terug naar de opvang? Je kunt hier wel doodvriezen, Paul.'

'Daar ben ik aan gewend.' Hij schokschoudert en pakt gretig de koffie aan. 'En ik kijk graag naar de auto's!'

Ik schud mijn hoofd en we glimlachen naar elkaar, en dan zegt hij tegen me dat hij me de koffiemok morgen wel zal teruggeven. Zoals altijd. Vaak vergeet hij het, dus moet ik steeds nieuwe mokken kopen. Dat vind ik niet erg.

Ik zwaai hem gedag en loop verder.

Er scheurt een taxi voorbij, dwars door oranje, erop gebrand om zaken te doen. Ik vraag me af of Uber de Londense taxi's eerder de nek zal hebben omgedraaid dan dat internet de betaalde journalistiek om zeep heeft geholpen. We lopen allebei op onze laatste benen, razen zonder meer de vernietiging tegemoet, suizend door de donkere Londense motregen. Maar ik wil nog niet dood. Niet nu ik van plan ben binnenkort dat meer dan fantastische script te schrijven. Hoogstwaarschijnlijk.

Pas op de plaats makend om warm te blijven blijf ik ongeduldig wachten tot de verkeerslichten verspringen. Ik weet waar ik heen ga, weet precies welke route ik zal nemen. Die loop ik bijna elke avond. Regent's Park Road, dan de heuvel op, dan de hoofdstraat van het dorp Primrose Hill, dan met een boog over Gloucester Avenue naar huis. Het duurt grofweg drie kwartier. Ik vraag me af of mensen me al herkennen louter en alleen omdat ik deze route zo vaak loop: o, daar heb je dat mens weer dat altijd die weg neemt. Waar zou ze toch naar op zoek zijn?

Terwijl ik oversteek, krijg ik een idee: ik zal Fitz eens bellen.

Die heb ik jaren geleden via Tabitha leren kennen. Jawel. De slanke, donkerharige – hoewel grijzende –, o zo charmante, cynische-maar-theatrale Fitz. We zouden ergens iets kunnen gaan drinken. Een Uber kunnen nemen naar gaybars in Soho, waar hij meestal te vinden is. Ik mag het wel hoe iedereen daar soms plots stopt met drinken om vol overgave het refrein te zingen van Andy Williams' 'Can't Take My Eyes Off You'.

I love you, baaaaby...

Terwijl ik langs de chique pastelkleurige huizen bij de St. Mark's-kerk loop, haal ik mijn telefoon uit mijn warme zak en toets met koude vingers het nummer in.

Voicemail.

'Hai, met Fitz, je treft het niet, schat. Morgen zal ik je álles vertellen.'

Zo luidt zijn vaste voicemailboodschap. Expres camp. Ik lach zachtjes in de bedauwde kou van mijn wollen sjaal en scrol verder langs mijn contacten. Wie zou ik verder nog kunnen bellen? Met wie zou ik iets kunnen gaan drinken? Tabitha zit in Brazilië. Carl is de stad uit voor zijn werk. Alle anderen... Waar zijn alle anderen?

Die zijn ergens anders naartoe, dát is waar ze allemaal zijn. De waarheid van dat besef dringt elke keer dat ik mijn telefooncontacten open dieper tot me door. Mijn drinkmaatjes, mijn kennissen, mijn bierbuddy's, mijn vriendinnengroepje, mijn studievrienden: weg zijn ze. Maar pas sinds ik van Simon gescheiden ben, ben ik me gaan realiseren hoevéél van mijn vrienden verdwenen zijn. Dat wil zeggen, getrouwd zijn, getrouwd zijn gebleven, kinderen hebben gekregen en uit Londen zijn weggetrokken naar huizen met tuinen. Zo gaat dat nou eenmaal als je in de dertig bent, tenzij je rijk bent en tot de bezittende klasse behoort, zoals Tabitha. Als twintiger in Londen wonen is al zwaar genoeg – het vergt veel van je, maar is opwindend, net als gletsjerskiën –, maar als dertiger met een man en kinderen in Londen wonen is zo goed als onmogelijk – net zoiets als klimmen in de Himalaya zonder zuurstof.

Ik ben een van de laatsten die zijn overgebleven. De laatste soldaat op het veld.

Wanneer ik Albert Terrace ben overgestoken en Primrose Hill op loop, blijven mijn vingers hangen bij de J van Jenny. Zij is zo ongeveer de enige die ik nog van heel vroeger ken, afgezien dan van Simon. Jenny kwam toen we klein waren vaak bij ons thuis voor speelafspraken en slaapfeestjes, maar toen gingen haar ouders scheiden en verhuisde ze naar elders. Ons contact verwaterde, maar Simon bleef wel met haar omgaan, omdat ze in dezelfde branche werkten.

Jenny werkt nu in King's Cross, bij een van de grootste techbedrijven. Zo kwamen we elkaar weer op het spoor: toen ik drie of vier jaar geleden het artikel schreef dat mijn grote doorbraak was, over de impact van Silicon Valley op onze levens.

Ik wist dat ik met dit verhaal naam kon maken, dat ik er indruk mee kon maken op mijn redacteurs, dat het me een paar sporten hoger de ladder op zou slepen, dus maakte ik schaamteloos gebruik van mijn contacten (mijn man) en streek ik een paar bronnen flink tegen de haren in door hun namen te noemen (sorry, Arlo), maar ik leerde er wel een paar fascinerende mensen door kennen, en met sommigen van hen raakte ik bevriend. En ik herontdekte een oude vriendin.

Ze neemt meteen op. Ik hou van je, Jenny. Die kostbare schakel met het verleden, met de tijd voordat alles in de soep liep. De tijd waarin pap ons achternazat door het huis in Thornton Heath bij het verstoppertje spelen, zodat we helemaal dizzy werden van een heerlijk soort angst, terwijl hij riep: 'Ik hóór jullie wel!' Dan kropen Jenny en ik giechelend tegen elkaar aan onder het bed of in een donkere kast.

Ah, mijn verloren jeugd.

'Ha, Jo. Hoe gaat-ie?'

'Ik verveel me,' zeg ik, vrij fel. 'Ik verveel me kapot! Ik probeer een profiel aan te maken op OKCupid, maar het is deprimerend en tragisch, en ik dacht dat je misschien zin zou hebben om een vat prosecco met me te gaan drinken. Twee vaten. Een hele scheepslading. Hoeveel is een scheepslading eigenlijk?'

Ze grinnikt.